Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΜΕΣΩΣ ὁ καθηγητὴς σήκωσε τὸ ὅπλο του καὶ πυροβόλησε στὸ σωρό. Ὁ κρότος τοῦ πυροβολισμοῦ τρόμαξε τὰ ζῶα. Ὤρμησαν ὅλα μαζὺ πρὸς ἕναν κοντινὸ γκρεμὸ καὶ πέντ' ἕξη ἀπ' αὐτὰ κατρακύλησαν κάτω καὶ σκοτώθηκαν.

Ἀποκαμωμένος πειά, ὁ καθηγητὴς κάθησε στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου κι' ἔφαγε μερικὰ βατόμουρα, τὰ ὁποῖα εἶχε μαζέψει καθὼς προχωροῦσε.

Ἡ θέσι του ἄρχισε νὰ γίνεται κρίσιμη.

Εἶχε χάσει τὸ δρόμο του καὶ μάταια προσπαθοῦσε νὰ προσανατολιστῆ.

Σηκώθηκε ὡστόσο σὲ λίγο καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Φτάνοντας σὲ κάποιο ὕψωμα, ἀνέβηκε σ' ἕνα δέντρο καὶ κύτταζε γύρω του. Πουθενὰ δὲν φαινόταν ἡ ἔπαυλις ἢ τὸ χωριό, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε ξεκινήσει.

Αὐτὸ τὸν ἀπέλπισε περισσότερο. Ποιὰ κατεύθυνσι ἔπρεπε νὰ πάρῃ ;

Ἔβγαλε τὸ ρολόγι του ποὔχε σπὸ πίσω μέρος πυξίδα, τὴ συμβουλεύτηκε κι' ἀποφάσισε νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ, ὅπου ἔπρεπε νὰ βρίσκεται, ὅπως τοῦ εἶπαν, ἡ Ἔπαυλις τῆς Κατάρας.

Περπάτησε ἔτσι ὥς τὸ βράδυ, μὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

Ἦταν ἡ δεύτερη νυχτιὰ αὐτὴ ποὺ θὰ κοιμόταν στὸ ὕπαιθρο, μέσα στὸ δάσος.

Ἄλλη λύσις ἄλλωστε δὲν ὑπῆρχε καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασί του ἀμέσως. Θ' ἀνέβαινε καὶ θὰ κοιμόταν σ' ἕνα δέντρο, δεμένος καλὰ ἀπὸ τὰ κλαδιά. Τοῦ εἶχε μείνει εὐτυχῶς ἀρκετὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸ ἄλογο ποὔχε ἀφηνιάσει κι' εἶχε χαθεῖ τὴν προηγουμένη νύχτα.

Χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, διάλεξε ἕνα ψηλὸ δέντρο, μὲ χοντρὰ πυκνὰ κλαδιά, ἀνέβηκε ἐπάνω κι' ἔπιασε μιὰ ἀσφαλῆ θέσι.

Πέρασε τὸ σχοινὶ στὴ μέση του καὶ τὸ ἔδεσε ὕστερα γερὰ ἀπὸ τὸ κλωνάρι ποὺ ἦταν πλάϊ σ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε καθήσει. Ἔτσι ἦταν ἀσφαλισμένας.

Δὲν διέτρεχε τὸν κίνδυ νο τῶν ἀ γριμιῶν, μπ ροῦσε νὰ ἀ ναπαυθῆ ἀ ποσδήποτ Μὰ ὁ ὕπνο δὲν τὸν ἔ παιρνε, παρ ὅλη του τὴ κούρασι. Τ κορμί το πονοῦσε κα μούδιαζε. Βα σανίστηκε ἔ τσι ὥς τὰ μ σάνυχτα. Κα τότε πειὰ βυ θίστηκε στὸ ὕπνο, ἐξαν τλημένος, κι ρειλεκτικῶ κουρέλι.

Κοιμήθηκε ἀρκετὲς ὧρες. Θὰ πλησίαζε τὸ γλυκοχάραγμα, ὅταν ἔξαφνα ἔννοιωσε στὸ πρόσωπό του ἕνα ἁπαλὸ χάδι, ποὺ λὲς καὶ προερχόταν ἀπὸ κάποιο χέρι μαλλιαρό.

Αὐτὸ τὸν ἀνησύχησε καὶ τὸν ἔκανε νὰ τιναχτῆ ἀπότομα. Μιὰ ἀνατριχίλα τὸν πάγωσε ὁλόκληρο. Ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἄκουσε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ἕνα ἀλλόκοτο θρόϊσμα.

Δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τί ἦταν, μὰ ὡστόσο ἅρπαξε τὸ ὅπλο του καὶ τὸ σήκωσε, ἕτοιμος νὰ πυροβολήσῃ. Τὸ θρόϊσμα ξανακούστηκε σὲ λίγο ψηλότερα κι' ὕστερα ἔπαψε ἐντελῶς.

—Θὰ ἦταν κανένα νυχτοπούλι, μουρμούρισε ὁ καθηγητής, τρίβοντας τὰ νυσταγμένα μάτια του.

Κι' ἐπειδὴ ὁλόκληρο τὸ κορμί του ἦταν μουδιασμένο καὶ πονοῦσε, ἀκούμπησε σ' ἕνα κλαδὶ ποὺ βρισκότανε πίσω στὴ ράχη του καὶ ἔμεινε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα, μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά, ἀκίνητος, σκεπτόμενος τὴν τραγικὴ του θέσι...

Πῶς θὰ τελείωνε ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ;

Καὶ θἄβρισκε τάχα ζωντανοὺς τοὺς φίλους του ;

Θὰ εἶχανε ἆραγε ξεφύγει ἀπ' τὰ νύχια τοῦ βρυκόλακα, ὁλομόναχοι πάνω στὶς ἄγριες αὐτὲς ἐρημιές, χωρὶς καμμιὰ βοήθεια ;

Δὲν πρόφτασε νὰ κάμῃ τὴ σκέψι αὐτὴ κι' ἔξαφνα αἰσθάνθηκε στὸ μάγουλό του ἕνα κρύο μαλλιαρὸ χάδι. Τινάχτηκε κατατρομαγμένος καὶ τοίμασε τὸ ὅπλο του. Παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι, διέκρινε ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου κάτι σὰν μεγάλο πουλὶ ποὺ πετοῦσε ἀνάλαφρα, χωρὶς νὰ κάνῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Μὰ ὁ καθηγητὴς δὲν γελάστηκε. Κατάλαβε ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἦταν μιὰ μεγάλη νυχτερίδα, μιὰ νυχτερίδα τεραστίων διαστάσεων. Στριφογύριζε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Βὰν Ἔλσιγγ, στριφογύριζε ἐπίμονα, σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε, σὰν κάτι νὰ τὴν τραβοῦσε κοντά του.

Ὁ καθηγητὴς δὲν κρατήθηκε πειά. Τὴ σημάδεψε καὶ πυροβόλησε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ πίστεψε πὼς τὴν εἶχε σκοτώσει. Μὰ σὲ λίγο ἡ νυχτερίδα πέρασε σὰν ἀστραπὴ μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια του, ἀγγίζοντάς τον σχεδὸν μὲ τὰ μακρυά της φτερά.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐξεμάνη. Ξαναγέμισε τὸ ὅπλο του καὶ περίμενε. Πράγματι, σὲ λίγο ἡ νυχτερίδα ἀκούστηκε νὰ φτεροκοπάῃ πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Δεμένος ὅπως ἦταν ἀπ' τὴ μέση, δὲν εἶχε φόβο νὰ πέσῃ ἀπ' τὸ δέντρο. Γύρισε λοιπὸν ἀπότομα, μὲ τὸ ὅπλο στηριγμένο στὸν ὦμο καὶ τὰ μάτια καρφωμένα μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ νυχτερίδα δὲν φαινόταν τώρα πουθενά.

Λίγα δευτερόλεπτα πέρασαν.

Καὶ ξαφνικὰ πάλι, ὁ καθηγητὴς τὴν ἄκουσε νὰ φτερουγίζῃ στὸ ἀντίθετο μέρος, πίσω ἀπ' τὶς πλάτες του. Φρενιασμένος ἀπ' τὴν ὀργή του, τινάχτηκε καὶ στριφογύρισε ἀπότομα, χωρὶς νὰ κρατιέται ἀπὸ πουθενά. Ἔξαφνα ὅμως ἔννοιωσε τὸ σχοινὶ ποὺ τὸν κρατοῦσε δεμένο στὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου νὰ κόβεται, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καί, πρὶν προφτάσῃ ν' ἁρπαχτῆ ἀπὸ πουθενά, κατρακύλισε κάτω !

ΟΟΟΟ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΟΟΟΟ

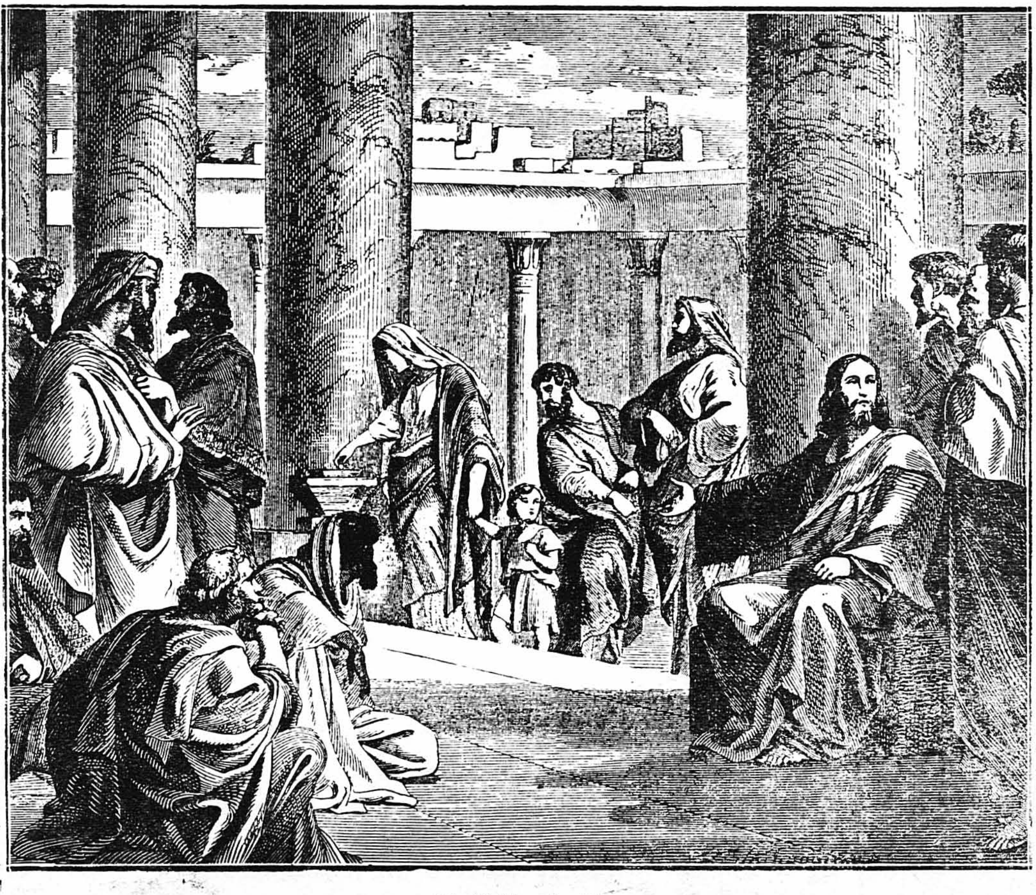

Ὁ ὀβολὸς τῆς Χήρας

(Ἀκολουθεῖ)